

МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
ІНТЕРНЕТ-КОНФЕРЕНЦІЯ

«ТЕНДЕНЦІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ
НАУКИ І ОСВІТИ
В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ»

ВИПУСК 75

30 вересня 2021 р.

м. Переяслав

УНІВЕРСИТЕТ ГРИГОРІЯ СКОВОРОДИ
В ПЕРЕЯСЛАВІ

Рада молодих учених університету

Матеріали
Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції
**«ТЕНДЕНЦІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ
НАУКИ І ОСВІТИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ»**

30 вересня 2021 року

Вип. 75

Збірник наукових праць

Переяслав – 2021

УДК 001+37(100)

ББК 72.4+74(0)

Т 33

Матеріали Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції «Тенденції та перспективи розвитку науки і освіти в умовах глобалізації»: Зб. наук. праць. Переяслав, 2021. Вип. 75. 379 с.

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР:

Коцур В.П. – доктор історичних наук, професор, академік НАПН України

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Воловик Л.М. – кандидат географічних наук, доцент

Дашкевич Є.В. – кандидат біологічних наук, доцент (Білорусь)

Євтушенко Н.М. – кандидат економічних наук, доцент

Кикоть С.М. – кандидат історичних наук (відповідальний секретар)

Носаченко В.М. – кандидат педагогічних наук

Руденко О.В. – кандидат психологічних наук, доцент

Садиков А.А. – кандидат фізико-математичних наук, доцент (Казахстан)

Скляренко О.Б. – кандидат філологічних наук, доцент

Халматова Ш.С. – кандидат медичних наук, доцент (Узбекистан)

Юхименко Н.Ф. – кандидат філософських наук, доцент

Збірник матеріалів конференції вміщує результати наукових досліджень наукових співробітників, викладачів вищих навчальних закладів, докторантів, аспірантів, студентів з актуальних проблем гуманітарних, природничих і технічних наук

Відповідальність за грамотність, автентичність цитат, достовірність фактів і посилань несуть автори публікацій

©Університет Григорія Сковороди
в Переяславі

©Рада молодих учених університету

КУЛЬТУРОЛОГІЯ / КУЛЬТУРОЛОГІЯ

УДК 327.82.008

*Анастасія Кравченко
(Київ, Україна)*

КУЛЬТУРНА ДИПЛОМАТІЯ КИТАЮ В УКРАЇНІ: ЦІННІСНІ ВЕКТОРИ ВЗАЄМОДІЇ

Стаття присвячена розгляду питань міжкультурного цивілізаційного діалогу Заходу і Сходу, Європи та Азії в контексті реалізації міжнародних гуманітарних стратегій, що відіграє важливу роль у творенні й трансляції глобальних і локальних інформаційних наративів. Висвітлено кейси культур-дипломатичних ініціатив Китаю в Україні у аспектах інституціонального та інструментального використання ресурсного потенціалу культури.

Ключові слова: культурна дипломатія, актори культурної дипломатії, культурні цінності, Україна, Китай.

The article is devoted to the issues of intercultural civilizational dialogue between the West and East, Europe and Asia in the context of the implementation of international humanitarian strategies, which plays an important role in the creation and broadcast of global and local information narratives. The cases of cultural diplomatic initiatives of China to Ukraine in the aspects of institutional and instrumental use of cultural resource potential have been studied.

Key words: cultural diplomacy, actors of cultural diplomacy, cultural values, Ukraine, China.

Китай сьогодні визнається як один з найбільших геополітичних гравців, а відтак вивчення потенціалу культурної дипломатії як «м'якої сили» цієї країни є актуальною проблематикою, зокрема, й у розрізі китайсько-українських міжкультурних зв'язків, що наразі в науковій літературі є недостатньо дослідженими.

Щодо побіжного екскурсу до історичних витоків політики культурної дипломатії Китаю маємо відмітити, що їх коріння, за свідченням професора Юань Ке, можна віднайти ще у давніх трактатах китайських філософів – Конфуція, Лао-цзи, Мо-цзи, Сунь-цзи та ін. («цзи» – укр. «вчитель») [див.: 8]. «Конфуціанське розуміння культури» як своєрідного «любомудрія», «духовного вогнища» і «пульсу» нації, за спостереженням О. Ломової, притаманне й на сучасному періоду її розвитку [4, с. 54]. Однак, саме політика культурної дипломатії (як внутрішньої, так і зовнішньої) свій конституційований статус отримала у Китаї лише наприкінці ХХ століття.

Саме у цей час з'явилися низка спеціальних наукових праць з проблем, актуального стану і перспектив китайської культурної дипломатії (приміром, Ван Хуніна, Янь Сюетуна, Чжан Чжана та ін.). А також було закріплено в різних нормативних документах значення місії культурної дипломатії у зовнішньополітичній стратегії Китаю.

Серед останніх, маємо виділити неодноразово згадувані у дослідженнях і пресі: концепції і доктрини «сукупної національної могутності» Китаю, що мала об'єднати політичну, економічну, культурну та військову сфери впливу (кінець 1980-х рр.), «мирного піднесення Китаю» (2003 р.), ідеї Пекінського консенсусу, що висувалися як альтернативна протипага тезам Вашингтонського консенсусу. Разом з тим, в основі цих моделей ініціативи «мирного розвитку Китаю», «гармонійної злагоди спільного процвітання» (2004–2005 рр.), «китайської мрії» (2012 р.) тощо декларувалися як основоположні для досягнення сталого миру, технологічної та культурної модернізації [6, с. 106].

Вивчаючи історичний шлях інституалізації культурної дипломатії Китаю, маємо висвітлити думку китайських вчених щодо її актуальних моделей і позицій з огляду на глобалізаційні тенденції в культурі сучасного світу. Так, Яньсянь Янь [див.: 9] вказує на провідну роль державних агентів культурної дипломатії Китаю, що у своїй діяльності

керуються, переважно, двома базовими настановами, які визначають відповідні моделі, а відтак, і стратегії міжкультурної комунікації Китаю зі світом.

Перша з них, постулює, що в основі культурної дипломатії повинні бути закладені традиційні цінності китайської культури, які виражають її національний «дух» та формують міжнародний імідж Китаю. Безсумнівно, з огляду на офіційно-задекларовані китайською комуністичною партією доктрини і концепції гармонійного суспільства, що згадувалися вище, втілювані кейси культурної дипломатії повинні координаційно узгоджуватися з ними. Тож, цей підхід, в китайському експертному середовищі визначається як такий, що має культурне спрямування, хоча політичні ідеї всесвітньої, у т.ч. культурної, гегемонії Китаю, що виражається у позиціонуванні своїх культурних надбань як еталонних, тут також яскраво простежуються.

З іншого боку, виділяється й другий підхід, що має більш яскраві акценти на політико-ідеологічному спрямуванні культурної дипломатії Китаю. Зокрема, висловлюється думка, що здатність доволі екзотичної китайської культури бути привабливою для іноземних реципієнтів автоматично не наближає до основної мети – суспільного визнання закордонною аудиторією політичного й економічного устрою Китаю та лояльного ставлення до авторитарної партійної моделі управління (особливо, серед країн ліберально-демократичного «табору»). Тому, в межах цього підходу вирішення питання: «яких компонентів у культурній дипломатії більше – власне, культури чи дипломатії?» схиляється на бік дипломатії. Ба більше, постулюється перевага саме політико-ідеологічного підходу у формуванні культурних меседжів за кордон, де саме партійні настанови і здатність до політичної мобілізації визначають моделі культурної дипломатії та базові комунікаційні стратегії [див.: 9, с. 46–49].

Тож, підсумовуючи дані міркування, висловимо думку, що попри наявність двох різних і взаємодоповнюючих підходів до реалізації культурної дипломатії Китаю – власне, культурного та політико-ідеологічного, так чи інакше, модель культурної дипломатії в межах якої здійснюється оперування певними кейсами залишається централізованою. Тобто, культур-дипломатична активність за кордоном є цілком керованою і контрольованою державою.

Саме ця обставина майже стовідсотково виключає можливість теоретичної або практичної участі недержавних (тобто, незалежних) акторів у формуванні стратегічних основ і емпіричних кейсів культурної дипломатії Китаю. Навіть, відносно автономні інституції (університети, культурні центри, громадські організації) прямо чи опосередковано контролюються державою у фінансовий або культурно-ідеологічний спосіб через профільні міністерства, департаменти, партійні школи (приміром, Департамент публічності Комуністичної партії Китаю, Відділ Міжнародних зв'язків Центрального комітету Комуністичної партії Китаю та ін.).

Маємо відмітити, що у процесі інституалізації культурної дипломатії протягом останніх десятиліть Китай досяг значних успіхів у налагодженні мережевих структур, що опікуються проблемами теорії і практики китайської культурної дипломатії в сучасному глобалізованому світі. Це засвідчує існування, з одного боку, потужних культурно-освітніх, науково-інноваційних осередків (у т.ч. спеціалізованих центрів стратегічних досліджень у галузі гуманітарної політики і культурної дипломатії), що функціонують на території Китаю. А з іншого, – наявність тих культурних інституцій, що займаються впровадженнями напрацьованих кейсів культурної дипломатії на різних міжнародних платформах поза межами держави.

Серед найбільших інституцій, що фахово займаються проблемами культурної дипломатії Китаю, А. Наумов та Р. Положевич виділяють такі вузькоспеціалізовані установи – «мозкові центри», як: Державний інноваційний центр спільних досліджень «м'якої сили» культури Китаю (з 2013 р., на платформі Уханьського університету), Гуандунський Південний інститут досліджень «м'якої сили» (з 2012 р.), Державний центр досліджень «м'якої сили» культури Китаю в Інституті міжнародних відносин Пекінського університету (з 2014 р.),

Центр зарубіжного китаєзнавства у Пекінському університеті іноземних мов (з 1996 р.). Разом з тим, в Китаї існує низка спеціалізованих експертно-аналітичних, академічних університетських та інших центрів (що налічують кілька сотень), які займаються тими чи іншими аспектами соціокультурного життя (економіка, освіта, спорт, мистецтво, релігія, гендерна проблематика), де роль культурної дипломатії також є побіжно актуалізованою [6, с. 109].

Безсумнівно, що напрацьовані у дослідницьких установах візії й рекомендації з питань гуманітарної політики та культурної дипломатії Китаю в подальшому знаходять своє відбиття й апробацію у практичній сфері діяльності різних організацій, рад, асоціацій, відомств. Таких як, приміром, Асоціація публічної дипломатії, Китайська стипендіальна рада, Китайський центр з обслуговування освітніх обмінів, Комісія з державних стажувань для іноземних студентів, Китайська Рада з питань просування міжнародних інвестицій, Посольські місії КНР за кордоном та ін.

Чільне значення у формуванні і втіленні політики культурної дипломатії також мають Міністерство освіти та Міністерство культури Китайської Народної Республіки. Зокрема, саме вони курують створення Китайських культурних центрів за кордоном (з 2011 року), а т. зв. «Ханьбань» – державна канцелярія з питань розповсюдження китайської мови за кордоном (з 1987 р.) серед іншого опікується діяльністю Інститутів Конфуція та Класів Конфуція, що на сьогодні функціонують у близько 150-ти країнах світу (починаючи з 2004 року).

Так, щодо інституцій культурної дипломатії Китаю, які провадять свою діяльність за кордоном, дослідниця О. Ломова наводить промовисті статистичні дані. Згідно яких, «на теперішній час в середньому кожні шість днів у світі створюється новий Інститут Конфуція» [4, с. 60]. Приміром, якщо на кінець 2015 року Інститутів Конфуція в світі налічувалося 500, а Класів Конфуція – 1000, то на кінець 2020 року було заплановано збільшення їх кількості удвічі. Крім того, спостерігаємо інтенсивні процеси відкриття нових Китайських культурних центрів за кордоном, що на 2020 рік повинні були досягти позначки у 50 філій.

Маємо зауважити, що розгортання подібних проектів глобального масштабу, подекуди, створює враження намірів т. зв. «культурної експансії» як своєрідного культурного домінування Китаю, презентації його могутності і переваг не тільки у макро-економічній, але й культурно-мистецькій, освітньо-науковій сфері. Тож, сутність «темних» і «світлих» сторін закордонної культурної активності Китаю активно дискутуються в наукових і політичних колах. Оскільки, як зауважує А. Будаєв, «в деяких державах ці китайські структури сприймаються як інструмент ідеологічної пропаганди та політичного втручання» [1, с. 118], а отже, відкриття культурних інституцій і центрів Китаю не вітається, а інколи й прямо забороняється (приміром, існують приклади примусового закриття деяких Інститутів Конфуція у Росії).

Тим не менш, приміром, Г. Цвык, аналізуючи діяльність світової мережі Інститутів Конфуція зазначає про їх позаполітичне позиціонування Китаєм. Оскільки, згідно з положеннями «Проекту з розвитку 2020» (що був оприлюднений у 2013 році) діяльність подібних культурних установ за кордоном офіційно декларується Китаєм як така, що спрямована виключно на міжнародне співробітництво в галузі культури, освіти й економіки, «стимулювання розвитку світового культурного багатоманіття та здійснення внеску у побудову гармонійного суспільства» [7, с. 140].

Наявність розгалуженої мережі та розвиненої інфраструктури установ, що виступають акторами культурної дипломатії Китаю, об'єднує їх спільною місією, яка може бути увиразненою в наступних позиціях: 1) пропагування традиційної та сучасної культури Китаю; 2) популяризація китайської мови за кордоном; 3) освітньо-наукова кооперація у міжнародному форматі; 4) підтримка китайської діаспори (кит. – «хуацяо»); 5) продукування і залучення міжнародних проектів економічного зростання та інвестицій; 6) формування національного бренду у сфері культури; 7) створення позитивного образу китайської моделі соціально-економічного устрою [там само, с. 110].

Щодо цих положень та аналізу їх практичної реалізації за кордоном у конкретних культур-дипломатичних кейсах, маємо відмітити поступову трансформацію основних векторів культур-дипломатичної діяльності Китаю, що між двома «полюсами» культурного та політико-ідеологічного підходів поволі зміщується у бік першого, що безпосередньо «позначається на формуванні певних образів і алгоритмів у сприйнятті держави-суб'єкта суспільством цільової країни» [5, с. 96]. Так чи інакше, на сьогодні ініціативи в сфері культурної дипломатії Китаю залишаються одним з пріоритетних напрямків зовнішньої політики цієї країни і, поступово позбуваючись ідеологізованого контексту, культур-дипломатична активність Китаю просувається у бік системного розширення можливостей реалізації різносторонніх проектів у культурно-гуманітарній сфері, зокрема й на теренах України.

Щодо останнього маємо підкреслити, що Україна як один з об'єктів, на які спрямовані цільові зусилля культурної дипломатії Китаю, згідно оприлюдненої Міністерством закордонних справ Китайської народної республіки стратифікації [див.: 3], входить до одного з семи географічних, політичних та етнокультурних секторів, що має назву «Європа і Середня Азія».

Разом з тим, на тлі виокремлення сектору «Європа» (куди увійшли країни європейського Заходу – від Польщі до Ісландії), можемо констатувати, що Україна й дотепер розглядається Китаєм у контексті пострадянської парадигми. Тобто, як такої країни, що входить до кола в минулому приналежних Союзу групи держав (за виключенням прибалтійських): Казахстану, Таджикистану, Узбекистану, Туркменістану, Грузії, Вірменії, Республіки Молдова, Російської Федерації, Білорусі, Азербайджану, Киргизії.

Реактуалізація у сучасних геополітичних умовах подібного історико-територіального бачення, безумовно, відбивається на формуванні уніфікованої візії секторальної культурної політики Китаю та її основних меседжів. Оскільки вони набувають певної стандартизації в межах їх спрямування на культурну площину загального цільового сектору «Європа і Середня Азія». На підтвердження цього маємо вказати на функціонування на базі Уханьського університету Інституту з дослідження Росії та України (директор Лю Цзайці), що системно займається дослідженням культурного ґрунту та розробкою спільних стратегій і кейсів культурної дипломатії, актуальних для цільової аудиторії саме цих країн.

З іншого боку, – останнім часом спостерігаємо не тільки адаптацію, але й поступову модернізацію кейсів міжкультурної комунікації з точки зору урахування національної специфіки вищезгаданих держав, а відтак розширення аудиторії потенційних реципієнтів пропонуваного Китаєм культурних кейсів. Останні тенденції промовисто ілюструє поява в досі російськомовному інформаційному середовищі першої української служби одного з агентів національного китайського медіа-мовника – Chinese Radio International.

Так, аналізуючи кейси, що увиразнюють культур-дипломатичну присутність Китаю на теренах України, маємо зазначити, що серед основних напрямів культурної дипломатії у галузі освіти, науки і культури можемо виокремити наступні:

1) Розвиток китайських інформаційних платформ українського та російського мовлення. Щодо цього маємо відмітити поволі зростаючу присутність в українському інформаційному просторі таких китайських медіа-ресурсів, як: Інтернет-газета «Женьмінъ жебао», журнал «Китай», Інформаційне агентство «Сінхуа-новини», Китайський інформаційний Інтернет-центр, CRI – міжнародне радіо Китаю українською мовою тощо.

2) Пропагування вивчення китайської культури, мови і каліграфії. В рамках цього напрямку в Україні повсякчас реалізуються презентаційні кейси у культурно-мистецькій та освітній сфері для українських громадян різних вікових груп. Йдеться про організацію мовних курсів (приміром, в Українсько-китайському центрі розвитку культури і освіти та ін.), майстер-класів для школярів з метою ознайомлення з історією, святами, традиційними ремеслами і церемоніями Китаю (проект «Бібліоглобус – дивовижна країна Китай», дитяча бібліотека ім. П. Усенка, Київ) тощо.

3) Популяризація давньої та сучасної культури і мистецтва Китаю. У цьому напрямі відмітимо активну й усебічну підтримку Китаєм культурно-мистецьких заходів, таких як: «Дні культури Китаю в Україні» (м. Київ, Львів, Ужгород та ін.), а також різних «точкових» презентаційних проєктів. Приміром, згадаємо експозицію китайського художнього мистецтва в Національному музеї ім. Т. Г. Шевченка. Або київську постановку акробатичного балету «Лебедине озеро» на музику П. І. Чайковського у виконанні Гуанчжоуського акробатичного ансамблю, гастролі інших китайських колективів Україною (приміром, китайського театру «Опера Люй» у Харкові) та ін.

4) Сприяння міжнародній координації і порозумінню між Заходом і Сходом, Європою та Азією. Маємо вказати на значні успіхи у реалізації кейсів культурної дипломатії, пов'язаних із цим напрямком. На сьогодні в Україні діють п'ять Інститутів Конфуція (та відповідних Класів Конфуція) у Києві, Харкові, Одесі. Вони провадять свою роботу на базах українських вишів (з 2007 року) та через різні освітні кейси (наприклад, освітньо-культурні молодіжні обміни) впливають на формування позитивного образу Китаю, головно, серед української молоді. Зазначимо, що темпи розгортання та змістова складова діяльності Інститутів Конфуція в Україні відповідає останнім світовим тенденціям. А саме, йдеться про впровадження для деяких Інститутів Конфуція певної спеціалізації. Так, наприклад, діяльність Інституту Конфуція в Афінах має бізнесовий нахил, в Лондоні Інститут Конфуція спеціалізується на китайській медицині.

Натомість, поряд з вже діючими Інститутами Конфуція в Україні нещодавно було відкрито ще одну його філію – музичну, в Національній музичній академії України ім. П. І. Чайковського (2019 р.) спільно з Центральною консерваторією музики (Пекін). В рамках перших напрацювань зазначимо про залучення до викладацької діяльності новоствореного Музичного центру Конфуція китайських педагогів – Лян Ваньпін (зі спеціальності – «ерху»), Чжан Чаожань (зі спеціальності – «гуцинь»), Гу Юйлей (зі спеціальності – «янцінь»), які провадять заняття не тільки для студентів консерваторії, але й студентів інших вишів та учнів музичних шкіл [див.: 2].

Серед розмаїтих кейсів, що ґрунтуються на засадах партнерської міжнародної кооперації, відмітимо також й інші проєкти у освітньо-науковій сфері, які повсякчас реалізуються в Україні. Приміром, згадаємо співорганізацію конференції «Діалог культур в Європейському освітньому просторі», що відбулася у Київському національному університеті технологій та дизайну, проведення Міжнародного культурно-освітнього форуму «Шовковий шлях 2018: Україна–Китай» та ін.

5) Використання потенціалу китайської діаспори України. В межах реалізації зазначених вище кейсів культурної дипломатії Китаю відмітимо активне використання інтелектуально-креативного ресурсу представників китайської нації, що на постійній або тимчасовій основі перебувають в Україні і в рамках Громадської організації «Китайська діаспора в Україні» та своїх професійних компетенцій залучаються до організації та проведення різних культурно-мистецьких на науково-освітніх заходів в Україні.

Тож, за результатами проведеного аналізу маємо відмітити зростаючу присутність акторів культурної дипломатії Китаю в українському культурно-мистецькому та освітньому середовищі, що на засадах презентаційних та конвенційних стратегій міжкультурної взаємодії у секторах масової та елітарної культури і освіти формують дієві платформи для популяризації цінностей традиційної та сучасної культури Китаю та налагодження довготривалих партнерств.

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА

1. Будаев А. В. Светлые и темные стороны «мягкой силы» Китая. *Государственное управление : электронный вестник*. Вып. 54. 2016. С. 106–129. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/svetlye-i-temnye-storony-myagkoj-sily-kitaya> (дата звернення: 18.06.2020).

2. Викладачі Музичного центру Конфуція. Національна музична академія України ім. П. І. Чайковського : веб-сайт: URL: <http://knmau.com.ua/vikladachi-muzichnogo-tsentru-konfutsiya/> (дата звернення: 14.09.2020).

3. Закордонні установи. Міністерство закордонних справ Китайської народної республіки : веб-сайт. URL: <https://www.fmprc.gov.cn/rus/wjb/zwjg/> (дата звернення: 29.04.20).
4. Ломова Е. Т. Внешняя культурная политика Японии и Китая в современном мире. *Россия и Азиатско-Тихоокеанский регион: науч. журнал.* № 3. 2019. С. 52–70.
5. Михневич С. В. Панда на службе Дракона: основные направления и механизмы политики «мягкой силы» Китая. *Вестник Международных организаций.* Т. 9, № 2. 2014. С. 95–129.
6. Многоликая глобализация. Культурное разнообразие в современном мире / Под ред. П. Бергера и С. Хантингтона; Пер. с англ. В. В. Сапова под ред. М. М. Лебедевой. Москва: Аспект Пресс, 2004. 379 с.
7. Цвык Г. И. Культурная дипломатия в современных международных отношениях (на примере России и Китая). *Вестник РУДН. Серия: «Всеобщая история».* Вып. 10. № 2. 2018. С. 135–144. DOI: 10.22363/2312-8127-2018-10-2-135-144
8. Юань Ке. Мифы древнего Китая. Москва: Наука. 1987. 532 с. URL: <http://izbakurnog.historic.ru/books/item/f00/s00/z0000001/st001.shtml> (дата звернення: 12.07.2020).
9. Яньсянь Янь. Государственная власть и изменения в культуре Китая. Многоликая глобализация. Культурное разнообразие в современном мире / Под ред. П. Бергера и С. Хантингтона; Пер. с англ. В. В. Сапова под ред. М. М. Лебедевой. Москва: Аспект Пресс, 2004. С. 27–55.

ЗМІСТ / СОДЕРЖАНИЕ

БИОЛОГІЧНІ НАУКИ / БИОЛОГИЧЕСКИЕ НАУКИ

Айгуль Пурханова

БИОЛОГИЯ И ЗНАЧЕНИЕ РАСТЕНИЙ МАШ 5

ГЕОГРАФІЯ І ГЕОЛОГІЯ / ГЕОГРАФИЯ И ГЕОЛОГИЯ

Ботир Азимов, Наргиза Ботирова, Рустамжон Рузимухамедов

КОСМОГЕОЛОГИЧЕСКАЯ КЛАССИФИКАЦИЯ ТЕКТОНИЧЕСКИХ
СТРУКТУР С ЦЕЛЮ ПРОГНОЗА НОВЫХ ПЕРСПЕКТИВНЫХ
ПЛОЩАДЕЙ НА НЕФТЬ И ГАЗ 7

Ирада Ахмедова, Гюльшан Султанова, Гюльнара Джафарова

ГЕОГРАФИЧЕСКИЕ ПРОБЛЕМЫ ПРОДОВОЛЬСТВЕННОЙ БЕЗОПАСНОСТИ
НА СОВРЕМЕННОМ ЭТАПЕ 10

Шерхан Бариев

ГЕОГРАФИЯ ПӘНН ОҚЫТУДА КӨРНЕКЛІК ҚҰРАЛДАРДЫ
ҚОЛДАНУДЫҢ ЕРЕКШЕЛІКТЕРІ 14

Наргиза Ботирова, Наргиза Ахмедова, Шахобиддин Фахриддинов

ПОДНАДВИГОВЫЕ ОБЪЕКТЫ СУРХАНДАРЬИНСКОГО СИНКЛИНОРИЯ –
РЕЗЕРВНЫЙ РЕГИОНАЛЬНЫЙ ОБЪЕКТ ДЛЯ ПОИСКОВ
НОВЫХ РЕСУРСОВ УГЛЕВОДОРОДОВ 17

Альона Дяченко

МІЖНАРОДНА СТУДЕНТСЬКА МІГРАЦІЯ
ТА ЇЇ ВПЛИВ НА РОЗВИТОК УКРАЇНИ 20

ЕКОЛОГІЯ / ЭКОЛОГИЯ

Галина Фреяк

СОЦІАЛЬНО-ЕКОЛОГІЧНА РОЛЬ У ВИХОВАННІ МОЛОДІ 24

ТУРИЗМ І РЕКРЕАЦІЯ / ТУРИЗМ И РЕКРЕАЦИЯ

Марія Шаповал, Олександр Протасюк

СУЧАСНА ІНДУСТРІЯ ТУРИЗМУ ЯК САМОСТІЙНИЙ ВИД
ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ 27

ЕКОНОМІКА / ЭКОНОМИКА

Anastasia Akhbash, Kseniia Kugai

MODERN WORLD CHALLENGES FACED
BY ENTREPRENEURS OF THE USA AND UKRAINE 30

Олександр Білюк

ПОНЯТТЯ «ВИТРАТИ» ТА ЇХ КЛАСИФІКАЦІЯ 34

Алеся Дубровская, Алина Дубровская

АНАЛИЗ ЗАТРАТ НА ПРОИЗВОДСТВО ПРОДУКЦИИ
ОАО «ГОМЕЛЬСКИЙ ЗАВОД ЛИТЬЯ И НОРМАЛЕЙ» 37

Марина Мікуліна, Антон Поливаній

ПЕРСОНАЛ ПІДПРИЄМСТВА, ПРОДУКТИВНІСТЬ ТА ОПЛАТА ПРАЦІ 41

Мар'яна Попик, Евеліна Сіра, Христина Райко

ДІДЖИТАЛІЗАЦІЯ ЯК СУЧАСНА ВИМОГА УСПІШНОСТІ РЕСТОРАНУ 43

Оксана Продіус

ОБЛІК ЗАПАСІВ ВІДПОВІДНО ДО НАЦІОНАЛЬНИХ ПОЛОЖЕНЬ
СТАНДАРТІВ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ ТА МІЖНАРОДНИХ
СТАНДАРТІВ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ 46

Владислава Скляр

СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ ДЕРЖАВНИХ ЗАПОЗИЧЕНЬ УКРАЇНИ
НА ФІНАНСОВИХ РИНКАХ 48

<i>Аліса Цвік</i>	
СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ РИНКУ ДЕРЖАВНИХ ЦІННИХ ПАПЕРІВ В УКРАЇНІ	52
МЕНЕДЖМЕНТ І МАРКЕТИНГ / МЕНЕДЖМЕНТ И МАРКЕТИНГ	
<i>Антон Бабаян</i>	
ПОКАЗНИКИ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ЗАКЛАДУ ВИЩОЇ ОСВІТИ ТА МЕТОДИКА ЇХ РОЗРАХУНКУ	55
<i>Dilfuza Berdiyeva</i>	
PROBLEMS IN THE ACTIVITIES OF HOUSING FUND MANAGEMENT COMPANIES AND THE ORGANIZATION OF THEIR SCIENCE-BASED SOLUTIONS	58
<i>Ольга Бурденюк</i>	
НАУКОВА ОРГАНІЗАЦІЯ ТА ПЛАНУВАННЯ УПРАВЛІНСЬКОЇ ПРАЦІ КЕРІВНИКА	62
<i>Юліана Ємець</i>	
ПРОЦЕС СТРАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ ЯК ФУНКЦІЯ МЕНЕДЖМЕНТУ	65
<i>Низора Исмаилова</i>	
РОЛЬ ВНУТРЕННЕГО АУДИТА В СИСТЕМЕ УПРАВЛЕННЯ ПРІДПРИЯТТИЕМ	68
<i>Світлана Кунцевич</i>	
ПРОБЛЕМИ У ЗБУТОВІЙ ПОЛІТИЦІ СУЧАСНИХ ПІДПРИЄМСТВ	71
<i>Ірина Лаврик</i>	
ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ РОБОТИ ПОЗАШКІЛЬНОГО ЗАКЛАДУ ОСВІТИ	74
<i>Ірина Терещенко, Людмила Федоренко</i>	
СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ЦИФРОВОГО МАРКЕТИНГУ	76
<i>Эъзога Хайдарова</i>	
КОРХОНАЛАРНИНГ ИННОВАЦИОН САЛОҶИЯТИНИ БОШҚАРИШНИНГ САМАРАДОРЛИГИНИ ОШИРИШ	79
СОЦІОЛОГІЯ / СОЦИОЛОГИЯ	
<i>Аскар Раймкулов, Данияр Ботагоз, Гаухар Азимбаева</i>	
ЦИФРОВОЙ БУЛЛИНГ В ШКОЛЕ	83
<i>Аскар Раймкулов, Айнур Садырова</i>	
THE IMPACT OF MEDIA ON PEOPLE PERCEPTION OF DISABILITY	88
ІСТОРИЧНІ НАУКИ / ИСТОРИЧЕСКИЕ НАУКИ	
<i>Шынар Кабдуалиева</i>	
ШЫҒЫС ҚАЗАҚСТАН ХАЛЫҚТАР КІШІ АССАМБЛЕЯСЫНЫҢ ҚҰРЫЛУЫ ЖӘНЕ ҚЫЗМЕТІ	94
КУЛЬТУРОЛОГІЯ / КУЛЬТУРОЛОГИЯ	
<i>Анастасія Кравченко</i>	
КУЛЬТУРНА ДИПЛОМАТІЯ КИТАЮ В УКРАЇНІ: ЦІННІСНІ ВЕКТОРИ ВЗАЄМОДІЇ	98
ЮРИДИЧНІ НАУКИ / ЮРИДИЧЕСКИЕ НАУКИ	
<i>Ірина Беженарь</i>	
НЕКОТОРЫЕ АСПЕКТЫ ДАЛЬНЕЙШЕГО СОВЕРШЕНСТВОВАНИЯ ИНСТИТУТА СПЕЦИАЛЬНЫХ ПРОЦЕДУР УГОЛОВНОГО ПРЕСЛЕДОВАНИЯ И СУДЕБНОГО РАЗБИРАТЕЛЬСТВА	104
<i>Аделина Быку</i>	
ABUZUL DE DREPTURI PROCESUALE – PARTICULARITĂȚI, FORME DE MANIFESTARE ȘI MODALITĂȚI DE SANȚIONARE	107
<i>Ігор Быку</i>	
SECRETUL DELIBERĂRII – UNUL DIN MECANISMELE ASIGURĂRII INDEPENDENȚEI JUDECĂTORULUI	111

<i>Mihai Drăniceru, Olesia Drăniceru</i> ELEMENTE DE PRACTICĂ JUDICIARĂ VIS-A-VIS DE APLICAREA RĂSPUNDERII PENALE PENTRU COMITEREA INFRAȚIUNII PREVĂZUTE LA ART. 307 COD PENAL AL REPUBLICII MOLDOVA	116
<i>Mihai Drăniceru</i> POLITICA PENALĂ A REPUBLICII MOLDOVA CU PRIVIRE LA INCRIMINAREA INFRAȚIUNII DE PRONUNȚAREA A UNEI SENTINȚE, DECIZII, ÎNCHEIERI SAU HOTĂRĂRI CONTRARE LEGII	120
<i>Angela Cuciurcă</i> REFLECTAREA PROBLEMELOR DE BIOETICĂ ÎN LEGISLAȚIA PENALĂ AUTOHTONĂ	123
<i>Ангелина Чувал</i> ПРОБЛЕМНЫЕ ВОПРОСЫ НАСЛЕДОВАНИЯ ЮРИДИЧЕСКИМИ ЛИЦАМИ В ПРОЦЕССЕ РЕОРГАНИЗАЦИИ	130
МИСТЕЦТВО / ИСКУССТВО	
<i>Morhan Akkerman, Maiia Oliinyk, Kseniia Kugai</i> USE OF GRAPHIC ELEMENTS IN PRINT MEDIA	133
ПЕДАГОГІКА / ПЕДАГОГІКА	
<i>Олександр Алексєєв</i> МІСЦЕ ДОСЛІДНИЦЬКО-ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВЧИТЕЛЯ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ В ОРГАНІЗАЦІЇ ІНДИВІДУАЛЬНОЇ РОБОТИ З УЧНЯМИ	137
<i>Альбіна Баурда</i> ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ РОЗВИТКУ У ДОШКІЛЬНИКІВ ЗДІБНОСТЕЙ ДО МОВЛЕННЄВОТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	139
<i>Ольга Вітрук, Олена Ключ</i> ТЕХНОЛОГІЧНА ТА ПРОФЕСІЙНА ОСВІТА УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ	142
<i>Олена Волоско, Наталія Муляр</i> РОЗВИТОК ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ В УЧНІВ НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ	145
<i>Алла Гацко</i> КУЛЬТУРАЛАГІЧНИ АСПЕКТ У ВИКЛАДАННІ ДИСЦИПЛІНИ «БЕЛАРУСКАЯ МОВА (ПРАФЕСІЙНАЯ ЛЕКСІКА)»	147
<i>Руслана Даниляк, Інна Ануфрієва</i> РЕАЛІЗАЦІЯ СУБ'ЄКТ-СУБ'ЄКТНОЇ ВЗАЄМОДІЇ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ: ІСТОРИЧНИЙ АСПЕКТ	150
<i>Руслана Даниляк, Еріка Іриш</i> РОЛЬ ЗАСОБІВ НАРОДНОЇ КУЛЬТУРИ У ПРОЦЕСІ ЕСТЕТИЧНОГО ВИХОВАННЯ ДИТИНИ	152
<i>Юлія Денисяк, Анна Котик</i> АКСІОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ЕКОЛОГІЧНОГО ВИХОВАННЯ УЧНІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ	155
<i>Галина Заєць, Ольга Гришко</i> ОСОБЛИВОСТІ ДИДАКТИЧНИХ ІГОР МАТЕМАТИЧНОГО СПРЯМУВАННЯ, ЯКІ ВИКОРИСТОВУЮТЬСЯ З ДІТЬМИ МОЛОДШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ У ЗДО	158
<i>Наталія Калита, Христина Гришко</i> ОСОБЛИВОСТІ ГРОМАДЯНСЬКОГО ВИХОВАННЯ УЧНІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ	162
<i>Наталія Калита, Вікторія Кохман</i> ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРИ ПОВЕДІНКИ УЧНІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ	164

<i>Наталія Калита, Марія Снеда</i> МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ УЧНІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ	166
<i>Варвара Мірзаханова</i> ВИХОВАННЯ ТОЛЕРАНТНОГО СТАВЛЕННЯ ДО ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ОСВІТНИМИ ПОТРЕБАМИ В ІНКЛЮЗИВНИХ КЛАСАХ	169
<i>Івеліна Мукієнко</i> ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ОСВІТНІЙ ПРОЦЕС	173
<i>Наталія Муляр, Ірина Ігошева</i> ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ КРЕАТИВНОСТІ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ	175
<i>Mariana Negrean</i> OPORTUNITĂȚI DE FORMARE CONTINUĂ A ASISTENȚILOR MEDICALI INSTRUCTORI	178
<i>Лариса Озар, Наталія Муляр</i> ФОРМУВАННЯ СПРИЙНЯТТЯ ТА РОЗУМІННЯ ЕСТЕТИЧНОГО В УЧНІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ НА УРОКАХ ІНТЕГРОВАНОГО КУРСУ «МИСТЕЦТВО»	180
<i>Галина Олексюк, Валентин Білітюк, Олександр Надворський</i> ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ ТЕХНОЛОГІЙ	183
<i>Микола Пантюк, Мар'яна Мавдрик</i> ІНКЛЮЗИВНЕ СЕРЕДОВИЩЕ СУЧАСНОГО ОСВІТНЬОГО ЗАКЛАДУ ЯК НЕОБХІДНА УМОВА ЙОГО ГУМАНІЗАЦІЇ	186
<i>Тетяна Пантюк, Марта Романяк</i> ЕМОЦІЙНИЙ РОЗВИТОК ДИТИНИ ЗАСОБОМ ТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ЗАКЛАДІ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ	189
<i>Катерина Радіонова</i> ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ЛОГОПЕДІВ ДО РОБОТИ В ЗАКЛАДАХ ОСВІТИ З ІНКЛЮЗИВНОЮ ФОРМОЮ НАВЧАННЯ	192
<i>Віталій Смородський</i> ВИКОРИСТАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ	194
<i>Анастасія Туренко, Ольга Гришко</i> ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ НЕТРАДИЦІЙНИХ ТЕХНІК ПРИ ЗДІЙСНЕННІ ЛОГІКО-МАТЕМАТИЧНОГО РОЗВИТКУ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ У СУЧАСНИХ ЗДО	196
<i>Екатерина Халецкая</i> О РОЛИ УПРАВЛЯЕМОЙ САМОСТОЯТЕЛЬНОЙ РАБОТЫ В ОБРАЗОВАТЕЛЬНОМ ПРОЦЕССЕ	199
<i>Ігор Шарун, Тетяна Колесниченко, Галина Площенко</i> ДОСЯГНЕННЯ ІНТЕГРАЦІЇ У ЗМІСТІ ТА ФОРМАХ НАВЧАННЯ ЧЕРЕЗ МІЖДИСЦИПЛІНАРНІ ЗВ'ЯЗКИ	202
<i>Olha Yunina</i> MAIN APPROACHES OF TEACHING FOREIGN LANGUAGES TO LAW STUDENTS	205
<i>Єлизавета Яцканич, Наталія Муляр</i> ФОРМУВАННЯ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ В УЧНІВ НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ	207
ПСИХОЛОГІЯ / ПСИХОЛОГИЯ	
<i>Олександра Гринчук, Марія Лагойда</i> ІМІДЖ ЗАКЛАДУ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УЯВЛЕННЯХ СТУДЕНТІВ	210

<i>Дарина Гринась, Юлія Богуславська</i> ОСОБЛИВОСТІ Я-КОНЦЕПЦІЇ СТАРШОКЛАСНИКІВ	214
<i>Єлизавета Дорошенко, Олена Петрук</i> ДЕПРЕСИВНІ СТАНИ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ	217
<i>Анна Козакова</i> ТЕНДЕНЦІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ АРТ-ТЕРАПЕВТИЧНОЇ МЕТОДИКИ МЕТАФОРИЧНИХ АСОЦІАТИВНИХ КАРТ	219
<i>Olesea Luchian</i> PARTICULARITĂȚI ALE MANIFESTĂRII RESPONSABILITĂȚII LA DIFERITE ETAPE DE VÂRSTĂ	222
<i>Олеся Приймаченко</i> РОЗВИТОК ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ НЕПОВНОЛІТНІХ ЗАСУДЖЕНИХ ЧОЛОВІЧОЇ СТАТІ	225
<i>Володимир Романюк</i> ТАРАС ШЕВЧЕНКО І БЕРЕСТЕЦЬКА БИТВА: ПСИХОФІЗІОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ ПОЕЗІЇ «ОЙ ЧОГО ТИ ПОЧОРНІЛО, ЗЕЛЕНЕЄ ПОЛЕ?» (ДО 370-РІЧЧЯ БИТВИ ПІД БЕРЕСТЕЧКОМ)	228
<i>Олег Стельмах</i> ЕМОЦІЙНИЙ ІНТЕЛЕКТ ЯК ЧИННИК МІЖСОБИСТІСНОЇ ВЗАЄМОДІЇ	239
<i>Юлія Строчікова</i> ДОСЛІДЖЕННЯ ПСИХОЛОГІЧНИХ АСПЕКТІВ ІНТЕРНЕТ-ЗАЛЕЖНОСТІ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ	241
<i>Сергей Чигирь, Мария Тарасевич</i> АГРЕССИЯ В ПОДРОСТКОВОМ ВОЗРАСТЕ	244
<i>Наталя Яценко</i> УПРАВЛІННЯ ЕМОЦІЯМИ (НА ПРИКЛАДІ ОБРАЗИ ТА ГНІВУ)	247
ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ / ИНФОРМАЦИОННЫЕ ТЕХНОЛОГИИ	
<i>Василь Маніта, Валерій Кащук</i> МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ ОРГАНІЗАЦІЇ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ В КОЛЕДЖІ В ПЕРІОД КАРАНТИНУ	251
<i>Тетяна Урсаки</i> ОСНОВНІ СПОСОБИ ЗАХИСТУ КОНФІДЕНЦІЙНОЇ ІНФОРМАЦІЇ ЕЛЕКТРОННИХ ДОКУМЕНТІВ	254
ФІЗИКО-МАТЕМАТИЧНІ НАУКИ / ФИЗИКО-МАТЕМАТИЧЕСКИЕ НАУКИ	
<i>Нихан Алиев, Рамиз Ахмедов</i> О РЕШЕНИИ ЗАДАЧИ КОШИ ДЛЯ ОБЫКНОВЕННОГО ДИФФЕРЕНЦИАЛЬНОГО УРАВНЕНИЯ С НЕПРЕРЫВНО МЕНЯЮЩИМСЯ ПОРЯДКОМ ПРОИЗВОДНОЙ	258
<i>Emre Yunus, Elena Sinyukova</i> SOME METHODOICAL ASPECTS OF REPRESENTATION THE THEORY OF LIMITS OF FUNCTIONS IN MATHEMATICAL COURSES OF INSTITUTIONS OF GENERAL SECONDARY EDUCATION	261
ФІЗИЧНА КУЛЬТУРА І СПОРТ / ФИЗИЧЕСКАЯ КУЛЬТУРА И СПОРТ	
<i>Сергій Бобік</i> РОЛЬ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ В ПРОЦЕСІ СОЦІАЛІЗАЦІЇ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ	265
<i>Сергій Мойсєєв, Віктор Гузар</i> ОРГАНІЗАЦІЯ ЗМІШАНОГО НАВЧАННЯ УЧНІВ НА УРОКАХ ВОЛЕЙБОЛУ	268
<i>Сергій Овчаренко, Артем Яковенко</i> ДИНАМІКА РОЗВИТКУ ШВИДКОСТІ У ФУТБОЛІСТІВ НА ЕТАПАХ РІЧНОГО ЦИКЛУ	272

<i>Євгеній Стрикаленко, Олег Шалар, Регіна Андрєєва</i> МОДЕЛЬНІ ПОКАЗНИКИ РІВНЯ ФІЗИЧНОЇ ПІДГОТОВЛЕНОСТІ В ФУТБОЛІ ТА ФУТЗАЛІ	275
ФІЛОЛОГІЧНІ НАУКИ / ФИЛОЛОГИЧЕСКИЕ НАУКИ	
<i>Оксана Коваль, Олена Федюніна</i> ЕКСПРЕСИВНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ХУДОЖНЬОГО ОЗНАЧЕННЯ В РОМАНАХ ЛЮКО ДАШВАР	279
<i>Ірина Коляда, Світлана Журкіна</i> APPLICATION OF MODERN COMPUTER TECHNOLOGIES IN TEACHING A FOREIGN LANGUAGE	281
<i>Інна Кондратєєва</i> ИННОВАЦИОННЫЕ ТЕХНОЛОГИИ В МОДЕРНИЗАЦИИ ОБРАЗОВАТЕЛЬНОГО ПРОЦЕССА ПО ИНОСТРАННОМУ ЯЗЫКУ	284
<i>Сара Коянбекова</i> ҚАЗАҚ ТІЛІНДЕ ЖАЗЫЛЫМ ДАҒДЫСЫН ДАМЫТУДА ИННОВАЦИЯЛЫҚ ТЕХНОЛОГИЯЛАРДЫ ҚОЛДАНУ ЕРЕКШЕЛІКТЕРІ	286
<i>Ірина Михалевич</i> ПОЭТИКА КАК ЛИТЕРАТУРОВЕДЧЕСКАЯ ДИСЦИПЛИНА	290
<i>Асем Нурланова, Зарина Чункурова</i> ПОЭЗИЯ АБАЯ И ЗАПАДНАЯ ФИЛОСОФИЯ	293
<i>Олександра Однолько</i> ТРИ ДИТИНИ РОДИНИ КАНЕВИЧІВ	295
<i>Олександра Однолько</i> ФІЛОЛОГІЧНА КОМЕДІЯ МИКОЛИ КУЛІША	299
<i>Марина Суслова, Юлія Говор</i> ДЕКОДИНГ НАЦІОНАЛЬНОЇ САМОІДЕНТИФІКАЦІЇ В УРБАНОНІМАХ ДНІПРА	302
ХІМІЧНІ НАУКИ / ХИМИЧЕСКИЕ НАУКИ	
<i>Малика Адилханова</i> ИЗУЧЕНИЕ ТЕХНОЛОГИИ ИЗВЛЕЧЕНИЯ ПОЛЕЗНЫХ ВЕЩЕСТВ ИЗ КОРНЯ СОЛОДКИ	305
<i>Хуснора Одилова</i> MEVA SHIGITLARIDAN PEKTIN MODDASINI AJRATIB OLISH	306
ФАРМАЦЕВТИЧНІ НАУКИ / ФАРМАЦЕВТИЧЕСКИЕ НАУКИ	
<i>Інна Ковтун</i> ТЕРАТОГЕННА ДІЯ ЛІКАРСЬКИХ ЗАСОБІВ	309
СІЛЬСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО / СЕЛЬСКОЕ ХОЗЯЙСТВО	
<i>Куаньшибай Айтбаєв, Ілхам Каипов</i> ФОРМИРОВАНИЕ СИМБИОТИЧЕСКОГО ПОТЕНЦИАЛА СОИ В ЗАВИСИМОСТИ ОТ ШТАММА КЛУБЕНЬКОВ БАКТЕРИИ	312
<i>А.Назиров</i> ЎЗБЕКИСТОНДА ҚИШЛОҚ ХЎЖАЛИГИНИ САМАРАДОРЛИГИ ВА РАҚОБАТБАРДОШЛИГИНИ ОШИРИШ ЙЎЛЛАРИ	314
<i>Тетяна Токарчук, Тетяна Колосовська</i> КОМПЕНСАТОРНІ МЕХАНІЗМИ ЗАХИСТУ В ОРГАНІЗМІ ПОРОСЯТ У ПЕРІОД ВІДЛУЧЕННЯ	317
ВЕТЕРИНАРНІ НАУКИ / ВЕТЕРИНАРНЫЕ НАУКИ	
<i>Лідія Прусак, Любов Франчук-Крива</i> ДОСЛІДЖЕННЯ СПЕКТРУ АСКОРБІНОВІСНОЇ РОСЛИННОЇ СИРОВИНИ	320
<i>Микола Тодоров</i> ВПЛИВ ГЕПАПРОТУ НА ДЕЯКІ БІОХІМІЧНІ МАРКЕРИ У РАЗІ КЕТОЗУ У КОРІВ	324

**ТЕХНІЧНІ НАУКИ. ТРАНСПОРТ /
ТЕХНИЧЕСКИЕ НАУКИ. ТРАНСПОРТ**

<i>Руслан Волошин, Катерина Волошина</i> ИССЛЕДОВАНИЕ ПРОЦЕНТНОГО СОДЕРЖАНИЯ АЛЮМИНИЯ В ДВУХКОМПОНЕНТНОМ РАСКИСЛИТЕЛЕ ЦИЛИНДРИЧЕСКОЙ ФОРМЫ	327
<i>Максим Иванов, Сергей Щербаков, Ирина Попова</i> РОЗРОБКА СИСТЕМИ КЕРУВАННЯ СИЛОВИМ ЕЛЕКТРООБЛАДНАННЯМ ДЛЯНКИ ПІДГОТОВКИ МОЛОКА ДО СКВАШУВАННЯ ЦЕХУ З ВИРОБНИЦТВА ТВЕРДОГО СИРУ	331
<i>Олексій Леміщенко, Валентина Марковська</i> БЕЗПЕКА В АВТОМОБІЛЬНОМУ ТРАНСПОРТІ	334
<i>Олександр Луценко, Віктор Кульбашевський, Андрій Малиш, Дмитро Бабін, Олексій Олійник</i> ОЦІНКА МІНЛИВОСТІ ПОПЕРЕДНЬОГО НАПРУЖЕННЯ В АРМАТУРІ ЗАЛІЗОБЕТОННИХ ПЛИТ ВІЙСЬКОВИХ БУДІВЕЛЬ І АЕРОДРОМНИХ ПОКРИТТІВ	337
<i>Сакен Мустафин</i> ИССЛЕДОВАНИЕ ПРОЦЕССОВ ВНУТРЕННЕГО ОТВАЛООБРАЗОВАНИЯ И ОБОСНОВАНИЕ ПРИМЕНЕНИЯ ЦИКЛИЧНО-ПОТОЧНОЙ ТЕХНОЛОГИИ ДЛЯ ТРАНСПОРТИРОВКИ УГЛЯ ПРИ ОТКРЫТОЙ РАЗРАБОТКЕ (ПРИМЕНИТЕЛЬНО К ШОПТЫКОЛЬСКОМУ УГОЛЬНОМУ МЕСТОРОЖДЕНИЮ)	344
<i>Айжан Султанова</i> СҮЙЫҚ АТМОСФЕРАЛЫҚ ЖАУЫН-ШАШЫНДЫ ӨЛШЕУГЕ АРНАЛҒАН АВТОМАТТЫ ЖАҢБЫР ӨЛШЕГІШТІ ЖАСАУ	348
АРХІТЕКТУРА І БУДІВНИЦТВО / АРХИТЕКТУРА И СТРОИТЕЛЬСТВО	
<i>Асылан Жұмағұл</i> ЖЫЛУМЕН ЖАБДЫҚТАУДА БАЛАМАЛЫ ЭНЕРГИЯ КӨЗДЕРІН ТИІМДІ ПАЙДАЛАНУ МЕН ҚОЛДАНЫЛУЫН ТАЛДАУ	351
<i>Дастан Нуржанов, Индира Оспанова, Лаура Утепбергенава</i> ТАБИҒИ СУЛАРДЫ ТАЗАРТУДЫҢ ЗАМАНУИ ӘДІСТЕРІНІҢ НЕГІЗДЕМЕЛЕРІ	353
<i>Вазира Хамидова, Уктам Маматқулов</i> ПРОЕКТИРОВАНИЕ ПЛОЩАДЕЙ ОБЩЕСТВЕННОГО ЦЕНТРА	356
<i>Ойбек Хамракулов, Маржона Камилова</i> ВАЖНОСТЬ ПРОЦЕССА УРБАНИЗАЦИИ СЕГОДНЯ	359
ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ / СВЕДЕНИЯ ОБ АВТОРАХ	363

